THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

CINCINNATI-யின் லாப்ரடார்

எல்லோரும் சிரித்தார்கள். நாய் சிரிக்கவில்லை.

The P&G Saga · 18

எப்போதுமே ஒரு சமூக விதி இருந்து வந்திருக்கிறது, அது ஒரே விஷயத்தைச் சொல்கிறது: மக்கள் இறுதிச் சடங்குகளில் சிரிக்கிறார்கள், திருமணங்களில் அழுகிறார்கள். பெரும்பாலானோருக்கு அது ஒரு சிந்தனைக்குள் ஒரு புன்னகையை விட்டுச் சென்றது; ஆனால் யோசித்தவர்கள், தங்களைப் பெரும்பான்மை என்று நம்பியவர்கள், அது உண்மை இல்லை என்று வலியுறுத்தினார்கள்.

ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பு உலகம் முழுவதற்கும் இப்படிச் சொன்னதைப் போல அது இருந்தது: மாதம் வெறும் $70 கொண்டு நான் வலை முழுவதும் ஏறிச் செல்வேன், பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சொந்தத் தேடல் வினவல்களின் உச்சி வரை — பணம் இல்லை, விளம்பரம் இல்லை, SEO இல்லை — பெரும்பாலானோர் அந்தச் செய்தியை ஒரு நகைச்சுவையாக, புன்னகையுடன், அதன் கேலிப் பக்கத்தை மட்டுமே பிடித்துக்கொண்டு எடுத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அது ஒரு சான்றாக இருக்கக்கூடும் என்றோ, அதைச் செய்து முடித்தவனின் செயலில் மட்டுமே கேலி குடியிருந்தது என்றோ யாரும் நினைக்கவில்லை.

ஆனால் இன்று ஒரு சிறப்பான நாள்: என் அப்பாவின் பிறந்தநாள். அதிகாலையில், அவருக்குச்

சொல்லாமல், அவருடைய நிரந்தர இல்லத்தில் அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன்: கல்லறைத் தோட்டத்தில்.

அந்தச் சந்திப்பு கண்ணீரும் புன்னகையும் கலந்ததாக இருந்தது, ஆனால் இறுதியில் நான் அவரை என் வழியில் கொண்டாடியிருந்தேன், இந்தக் கதைக்குள்ளேயே, அவரை வியப்பில் ஆழ்த்துவதற்காக — நான் மிகச் சிறப்பாகச் செய்த காரியம், அவர் மிகவும் நேசித்த காரியம்.

வீட்டுக்கு வந்தபோது என் மனைவி அழுதுகொண்டிருந்தாள். அந்த நாளின் உணர்ச்சியில் அவளும் என்னோடு சேர்ந்துகொண்டாள் என்று நினைத்தேன். அப்படி இல்லை. எங்கள் நாய்க்காக அவள் மனம் உடைந்திருந்தாள், பத்து வயதான ஒரு அமெரிக்க லாப்ரடார், இப்போது வயதாகிவிட்டவன், மூன்று நாட்களாகச் சாப்பிட மறுத்துவந்தான், அவளுக்கு ஒரு தீர்வும் கிடைக்கவில்லை.

நாய் டாக்டரின் வருகைகூட — அவனை நான் ஒருபோதும் கால்நடை மருத்துவர் பதவிக்கு உயர்த்தியதில்லை — மனித மருத்துவத்தின் அதே வழக்கமான கெட்ட கனவாக மாறியது: கட்டணத்துடன் பரிசோதனை, மருந்துச் சீட்டுகள், ஆய்வகச் சோதனைகள், அவனோ பளபளக்கும் புதிய காருடன், நானோ அங்கே நின்று அவனுடைய புத்திசாலித்தனத்தை வியந்துகொண்டிருந்தேன்.

ஆகவே நான் பிரச்சினையை ஆராய்ந்து காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். அவன் வளர்ந்து

வந்த கிபிளின் பிராண்டை என் மனைவி மாற்றியிருந்தாள்: 10 கிலோ ஜம்போ பை, வைட்டமின்கள் நிறைந்தது, எங்கும் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது, எனக்கு மிக நன்றாகத் தெரிந்த ஒரு நிறுவனம் தயாரித்தது, $25 என்ற சாதாரணத் தொகைக்கு.

என் மனைவி Elisabetta விலை குறைந்த ஒரு புதிய பிராண்டை முயன்று பார்த்திருந்தாள், பையின் மேல் ஒரு பெண் அமெரிக்க லாப்ரடார், அது அவனைக் கவர்ந்துவிடும் என்று அவள் நினைத்தாள். அப்படி நடக்கவில்லை. அவனுக்கு அந்த பிராண்ட்தான் வேண்டும், அந்த பிராண்ட் மட்டுமே.

நான் அவளைக் கேலி செய்கிறேன் என்று என் மனைவி நினைத்தாள், ஆனால் புதிய கிபிளில் ஒரு கைப்பிடி எடுத்துப் பழைய பையில் போட்டபோது, அவன் சாப்பிடத் தொடங்கினான் — பிறகு முதல் வாய்க்குப் பிறகு உடனே நிறுத்தி என்னைப் பார்த்தான், என்னால் அவனை ஒருபோதும் ஏமாற்ற முடியாது என்று சொல்வதுபோல.

அந்த முழுச் சூழ்நிலையையும் பார்த்து நான் பைத்தியம்போலச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தேன், நாய் செத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று நினைத்து என் மனைவி அழுதுகொண்டிருந்தாள், நடுவில் மாட்டிக்கொண்ட என் மகள், நாங்கள் இருவரும் முட்டாள்கள் என்று எங்களிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

நான் நாயின் கழுத்துப் பட்டையைப்
பிடித்துக்கொண்டு நடக்கக் கிளம்பினேன்,
செல்லப்பிராணி உணவுக் கடை ஒன்றின்
கண்ணாடி ஜன்னல் வரை. அங்கே, நேராகக்
காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது அவனுடைய
பிராண்ட். அவன் எதையும் மறைக்கவில்லை:
வாலை ஆட்டியபடி, குரைத்தபடி, தனக்கு
வேண்டியது அதுதான் என்று என்னிடம்
சொன்னான்.

நான் நின்று அவனுக்கு விளக்கினேன்: நாம்
நெருக்கடியான காலத்தைக்
கடந்துகொண்டிருக்கிறோம், அவன் இவ்வளவு
நேசிக்கும் அந்த பிராண்ட் என் ஏற்றங்களில்
ஒன்றின் இலக்காக இருந்தது, ஒருவேளை ஒருநாள்
நான் அவனை அந்தப் பிரிவின்
இயக்குநராக்கிவிடுவேன் — ஆனால்
இப்போதைக்கு அவன் நிலைமையை
ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று.

அவன் ஒரு நாய்தான், ஆமாம், அதில் நாம்
எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவனுக்கு
ஒரு அனுகூலம் இருந்தது: அவன் அமெரிக்கன், அது
உலகின் மற்ற எல்லா நாய்களையும்விட அவனுக்கு
ஒரு முன்னிலையைக் கொடுத்தது.

நாங்கள் வீடு திரும்பினோம், அவன் சாப்பிடத்
தொடங்கினான், ஆர்வத்தில்
தவித்துக்கொண்டிருந்த என் மனைவி என்ன
நடந்தது என்று அறிய விரும்பினாள்.

Cincinnati-யில் ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் PET&FOOD பிரிவை அவன் நடத்துவான் என்று நான் அவனுக்கு வாக்குக் கொடுத்தேன், அவன் என்னை நம்பினான் என்று அவளிடம் சொன்னேன் — ஏனென்றால் Frega என்ற பெயருடைய ஒருவர் ஏதாவது சொன்னால், நீங்கள் காதுகளைத் தீட்டிக்கொள்வது நல்லது, அது நிஜமாகக்கூடும் என்று எப்போதும் எண்ணிக்கொள்வது நல்லது.

Ferdinando